

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobkyně: **S. J.**, zast. JUDr. Josefem Průšou, advokátem, se sídlem v Praze 4, Budějovická 56, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2005, č. j. 3 Cad 10/2005 - 24,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností brojí proti usnesení Městského soudu v Praze, ze dne 18. 4. 2005, č. j. 3 Cad 10/2005 - 24, kterým byla odmítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 11. 2004, č. j. x pro opožděnost.

Tímto rozhodnutím žalovaná podle § 56 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., v platném znění, odňala žalobkyni od 8. 12. 2004 plný invalidní důchod a zvýšení důchodu pro bezmocnost.

V kasační stížnosti stěžovatelka namítá, že postupem Městského soudu v Praze byla zbavena možnosti domáhat se jako občanka soudní ochrany. Uvádí, že žalobu, kterou Městský soud v Praze odmítl projednávat, podala ve lhůtě. Dodává, že rozhodnutí žalované ze dne 7. 12. 2004 jí nemohlo být doručeno v měsíci listopadu 2004, což je datum, ze kterého vychází soud ve svém usnesení, kterým odmítá její žalobu. Městský soud v Praze

vycházel podle stěžovatelky z nesprávně zjištěného skutečného stavu věci a jednostranně dal na údaje, které mu poskytla žalovaná. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti vyhověl, zrušil napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2005, č. j. 3 Cad 10/2005 - 24, a Městskému soudu v Praze přikázal, aby o její žalobě znovu jednal a rozhodl.

Žalovaná na výzvu soudu nepodala ke kasační stížnosti žádné vyjádření.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných stížnostních důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatelka je zastoupena advokátem.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že stěžovatelka namítá důvod kasační stížnosti podřaditelný § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu, neboť namítá, že v řízení před soudem bylo vycházeno z nesprávně zjištěného skutečného stavu věci stran doručení žalobou napadeného rozhodnutí.

Takové pochybení Nejvyšší správní soud neshledal.

V napadeném usnesení Městského soudu v Praze se uvádí, že se stěžovatelka žalobou ze dne 8. 2. 2004, podanou téhož dne na poštu a doručenou soudu dne 9. 2. 2004, domáhala přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 4. 11. 2004, č. j. x. Z vyjádření žalované ze dne 23. 3. 2005, k němuž žalovaná připojila fotokopii doručanky o převzetí napadeného rozhodnutí žalobkyní, kde je vlastnoruční podpis žalobkyně, Městský soud v Praze zjistil, že podle údajů na doručence převzala žalobkyně napadené rozhodnutí dne 12. 11. 2004.

Uzavírá, že žalobu bylo třeba podle § 72 odst. 1 s. ř. s. podat do dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí. Za situace, kdy žalobkyně převzala zásilku s rozhodnutím do vlastních rukou dne 12. 11. 2004 a žalobu podala na poštu dne 8. 2. 2005, Městský soud v Praze žalobu podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl jako opožděnou.

Z obsahu příslušného správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud především zjistil následující skutečnosti:

Předmětné rozhodnutí kterým stěžovatelce žalovaná podle § 56 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., v platném znění, odňala od 8. 12. 2004 plný invalidní důchod a zvýšení důchodu pro bezmocnost, je rozhodnutí ze dne 4. 11. 2004, č. j. 625 505 0054.

Soudní spis obsahuje shora zmíněné vyjádření žalované k podané žalobě s připojenou fotokopii doručanky o převzetí napadeného rozhodnutí žalobkyní, s jejím vlastnoručním podpisem a datem převzetí zásilky žalobkyní dne 12. 11. 2004. Správní spis přitom obsahuje dále také originál této doručanky, z něhož mimo jakékoliv pochybnosti vyplývá totéž, tzn., že žalobkyně napadené rozhodnutí žalované převzala osobně oproti vlastnoručnímu podpisu dne 12. 11. 2004. Soudní spis rovněž obsahuje „žalobu“ (označenou jako „odvolání“) stěžovatelky proti uvedenému rozhodnutí žalované, ze dne

8. 2. 2004, s údajem doručení Městskému soudu v Praze dne 9. 2. 2005, a s připojenou obálkou zásilky, z níž vyplývá, že stěžovatelka zásilku podala na poštu v P. 3 dne 8. 2. 2004 a tato zásilka byla vypravena s označením „R xx“.

V „žalobě“ stěžovatelka uvedla, že rozhodnutí, které napadá, je rozhodnutí ze dne 4. 11. 2004, a bylo jí doručeno dne 27. 12. 2004. Tuto skutečnost však stěžovatelka, kromě vlastního tvrzení ničím nedoložila, a údaj na doručence vztahující se k předmětné zásilce naopak zcela jednoznačně dokládá, že žalobou napadené rozhodnutí bylo stěžovatelce doručeno již 12. 11. 2004.

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje.

Ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. uvádí, že *nestanoví zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán předčasně nebo opožděně.*

Nejvyšší správní soud tak z obsahu příslušného správního a soudního spisu zjistil, a je shodného názoru jako Městský soud v Praze, že napadené rozhodnutí žalované je rozhodnutí ze dne 4. 11. 2004, č. j. x, dále že je nesporné, že stěžovatelce bylo toto rozhodnutí doručeno do vlastních rukou osobně oproti vlastnoručnímu podpisu dne 12. 11. 2004, a že žaloba byla podána k poštovní přepravě až dne 8. 2. 2005.

Vzhledem k tomu, že „žaloba“ byla podána až po uplynutí stanovené dvouměsíční lhůty pro její řádné podání, která skončila dne 12. 1. 2005, postupoval Městský soud v Praze správně, když s ohledem na ustanovení § 72 odst. 1 a § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. „žalobu“ jako opožděnou odmítl.

Nejvyšší správní soud tak neshledal, že by Městský soud v Praze vycházel z nesprávně zjištěného skutečného stavu věci stran doručení žalobou napadeného rozhodnutí; naopak dospěl k závěru, že Městský soud v Praze potřebné skutečnosti zjistil správně a věc posoudil v souladu se zákonem.

Nejvyšší správní soud ještě poznamenává, že z nesprávných údajů o doručení napadeného rozhodnutí naopak zcela zřejmě vychází stěžovatelka. Již v „žalobě“ uváděla, že rozhodnutí ze dne 4. 11. 2004, které napadá, jí bylo doručeno 27. 12. 2004, v kasační stížnosti se potom dovolává toho, že rozhodnutí ze dne 7. 12. 2004 jí nemohlo být doručeno v listopadu 2004. Jak bylo průkazně Nejvyšším správním soudem zjištěno ze soudního a správního spisu, takto žalobkyní uváděná zcela zřejmě mylná data - 27. 12. 2004 a 7. 12. 2004 - nikterak neodpovídají skutečnosti, a prokázanými daty namísto dat stěžovatelkou mylně uváděných jsou datum rozhodnutí dne 4. 11. 2004 a datum jeho doručení stěžovatelce oproti jejímu vlastnoručnímu podpisu potom dne 12. 11. 2004. Nejvyšší správní soud se nedomnívá, že se stěžovatelka dovolává nesprávných dat záměrně ve snaze uvést oba soudy v omyl, ale spíše tyto nesprávnosti na straně stěžovatelky přičítá tomu, že od data doručení předmětného rozhodnutí žalobkyni již uběhla delší doba, a stěžovatelka si datum jeho doručení správně nevybavila.

Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

O nákladech řízení rozhodl tak, že žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka nebyla v řízení úspěšná a žalované právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona nenáleží (§ 60 odst. 1, 2 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 24. července 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu